

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2010 r.

skargi Jana Z.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Apelacyjnego z dnia 7 listopada 2007 r.,

wydanego w sprawie z powództwa Jana Z.

przeciwko Skarbowi Państwa Komendzie Miejskiej Policji w Ł.

o zapłatę,

- 1) odrzuca skargę i nie obciąża skarżącego Jana Z. kosztami postępowania**
- 2) oddala wniosek pełnomocnika skarżącego o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 17 października 2006 r. zasądził od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Komendę Miejską Policji w Ł. na rzecz powoda Jana Z. kwotę 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2006 r., w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Tenże Sąd postanowieniem z dnia 9 listopada 2006 r. odrzucił apelację powoda od powyższego wyroku, następnie postanowieniem z dnia 27 lutego 2007 r. oddalił wniosek powoda o przywrócenia terminu do złożenia apelacji, z kolei postanowieniem z dnia 1 marca 2007 r. odrzucił ponownie wniesioną przez powoda apelację od wyroku z 17 października 2006 r. Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 26 marca 2007 r. odrzucił również zażalenie powoda na postanowienie tegoż Sądu z dnia 27 lutego 2007 r. oddalające wniosek powoda o przywrócenie terminu, zaś Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie powoda na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 9 listopada 2006 r.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 7 listopada 2007 r. oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 17 października 2006 r.

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 listopada 2007 r. wskazując, że orzeczenie to jest niezgodne z art. 41 ust. 1 oraz art. 41 ust. 5 Konstytucji RP, art. 5 ust. 5 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r., art. 9 ust. 5 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, art. 23 i art. 24, art. 448, art. 481 k.c. jak również z art. 78 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jest specjalnym procesowym środkiem prawnym mającym na celu badanie legalności jurysdykcyjnej działalności sądów powszechnych, przez kontrolę zgodności z prawem prawomocnych orzeczeń.

Postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia toczy się przed Sądem Najwyższym i objęte jest przymusem adwokacko-radcowskim (art. 87¹ k.p.c.) Z uwagi na szczególny charakter i rolę tego środka prawnego jak również ze względu na udział w postępowaniu profesjonalnych pełnomocników ustawodawca zdecydował się na podwyższenie – podobnie jak w przypadku skargi kasacyjnej – wymagań formalnych jakie środek ten winien spełniać.

Zgodnie z art. 425⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu, bez wzywania do ich usunięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2006 r., I CNP 21/06, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lipca 2006 r., III CNP 34/06, niepubl., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2007 r. I CNP 76/06, niepubl.).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega odrzuceniu również z innych przyczyn. Przede wszystkim skarga powinna zostać wniesiona od istniejącego orzeczenia, powinna być dopuszczalna z mocy ustawy, zostać wniesiona przez podmiot do tego legitymowany, oraz mający interes prawny w zaskarżeniu. Jeżeli chodzi o tę ostatnią przesłankę to powszechnie przyjmuje się, że interes prawny w zaskarżeniu wynika nie tylko z niekorzystnej dla

skarżącego różnicy pomiędzy jego żądaniem a sentencją orzeczenia, lecz istnieje zawsze, gdy orzeczenie nie daje skarżącemu wszystkich korzyści prawnych, jakich mógłby oczekiwać, gdyby było ono prawidłowe, gdy po stronie skarżącego ma miejsce utrata jakiegokolwiek korzyści prawnej. Brak interesu prawnego skutkuje odrzuceniem niedopuszczalnego z tej przyczyny środka prawnego (zob. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia: 13 marca 1936, C III 1030/35 (OSN 1937, z 11, poz. 11); 25 marca 1949 r. WaC 302/48 (OSN 1950, nr 1, poz. 5); 11 sierpnia 1950 r., Ł.C. 990/50 (PiP 1951, nr2, S. 360); postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1997 r., I CKN 57/97 (OSNC 1997, nr 11, poz. 166); wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2003 r., III CKN 606/00, (niepubl.); postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2004 r., I CK 62/05 (niepubl.) oraz z dnia 28 kwietnia 2004 r., I CK 106/04, (niepubl.).

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku sądu drugiej instancji, którym tenże sąd w całości oddalił apelację strony pozwanej. Orzeczenie to jest niewątpliwie korzystne dla powoda, który w tej sytuacji nie ma interesu prawnego w jego zaskarżeniu. Wprawdzie skarżący w treści skargi stawia zarzuty, które dotyczą wadliwości również innych orzeczeń, które zapadły w prawomocnie zakończonym postępowaniu przeciwko Skarbowi Państwa, to jednak w sposób wyraźny wskazuje, że zaskarżeniu podlega wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 7 listopada 2007 r. a nadto wskazuje ten wyrok we wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Skarga powoda podlega odrzuceniu również z tej przyczyny, że powód nie wykazał, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Obowiązkiem powoda było przeprowadzenie wyводу, z którego wynikałoby, że nie jest dopuszczalna skarga kasacyjna lub skarga o wznowienie postępowania albo, że wymienione środki prawne z innych względów nie mogłyby odnieść skutku. Powód ograniczył się w tym zakresie do ogólnikowego stwierdzenia, że: „nie jest możliwa zmiana lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych; ani podstawy „nieważnościowe”, ani właściwe podstawy restytucyjne nie zachodzą”.

Niniejsza skarga pozbawiona jest również wywodu zmierzającego do uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem oraz oddalił wniosek pełnomocnika skarżącego o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.